

ת"ד 4006/04/17 - מדינת ישראל נגד יפה נאחסי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 4006-04-17 מדינת ישראל נ' נאחסי
לפני כבוד השופטת הגר אדרי
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשמת: יפה נאחסי

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום כדלקמן:

נהיגה בקלות ראש - עבירה על תקנה 62(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961, בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961, סמל סעיף 2011.

הערך המוגן בעבירה זו הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף. מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני. מתחם העונש ההולם לעבירה זו בנסיבותיה נע בין פסילה על תנאי וקנס ועד לפסילה בפועל ויתר הרכיבים.

הופיעה בפניי נאשמת נורמטיבית, אשר אוחזת ברשיון נהיגה מזה 41 שנים. המדובר בכשל ראשון מסוגו עבודה שכן, לכל אורך שנות נהיגתה לא היתה מעורבת בתאונת דרכים. עברה התעבורתי מסתכם ב-3 הרשעות קודמות מסוג קנס, עבירות אשר התיישנו ולמעשה ההרשעה האחרונה שלה היא משנת 2004.

כעולה מכתב האישום, הוראת החיקוק אשר יוחסה לנאשמת מצויה בתוספת השניה של פקודת התעבורה ולכן, טומנת בחובה חובת פסילת רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ-3 חודשים, וזאת בנוסף לכל עונש אחר. אולם, חובת הפסילה שקבע המחוקק ביחס לסעיף 38(2) לפקודת התעבורה, אינה חובה מוחלטת והושאר שיקול דעת לבימ"ש במקרים מיוחדים ובהתקיים נסיבות מיוחדות, שלא להורות על פסילת רשיון הנהיגה בפועל.

אני סבורה כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות ענישה הכוללת פסילה על תנאי וקנס ללא רכיב של פסילה בפועל.

מדובר בתאונה בה נגרם נזק ל-4 כלי רכב ונפגעו 4 אנשים. בהגנותה, ציינה הנאשמת כי היא זו אשר פנתה למשטרה

מלכתחילה, כ-11 יום לאחר קרות התאונה וביקשה לדווח על התאונה. הנאשמת לא ידעה להסביר את קרות התאונה אולם טענה כבר בהזדמנות הראשונה כי יכול וכשל ברכבה הוא זה אשר גרם לתאונה.

הנאשמת טענה כי נהגה במהירות איטית, 20-30 קמ"ש לטענתה, דבר המקבל חיזוק מעדות נהג נוסף במקום, דגן אלכסנדר, אשר טען כי נסעו במהירות 30 קמ"ש.

צודקת ב"כ המאשימה כי תאונה בה מעורבים 4 כלי רכב היא לא תאונה שיש להקל בה ראש אולם מנגד, המאשימה לא בחרה לפסול את הנאשמת פסילה מנהלית משמע, אף היא חשבה כי לא נשקפת מסוכנות ממנה. זאת בנוסף לטענת המאשימה כי בתאונה נחבלו 4 בני אדם חבלות קלות. כריות האויר ברכב נפתחו, דבר היכול להסביר את הפגיעה ברכבים הנוספים. תוצאות התאונה אינן מן החמורות.

מבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מיוחסת לנאשמת התנהגות של סטייה שמאלה ופגיעה ב-3 רכבים ללא עבירה נלווית. נסיון העבר מלמד כי הבחינה באם המאשימה מייחסת לנאשם קלות ראש, או חוסר זהירות בגרימת התאונה היא בהתאם לעבירה הנלווית המיוחסת לנאשם באותו כתב האישום. שכן, באם מיוחסת לנאשם עבירה נלווית עם חובת פסילה אזי מאשימים הם בקלות ראש.

במקרה שבפנינו, אין עבירה נלווית ולכן לדידי, ראוי היה לייחס לנאשמת נהיגה בחוסר זהירות אולם, נראה כי בשל כך שהמאשימה סבורה כי תוצאות התאונה אינן קלות, ייחסו לנאשמת קלות ראש.

כל שבפני ביהמ"ש לצורך קביעת הענישה הן עובדות כתב האישום לגביהן הורשעה הנאשמת. לא מצאתי בנסיבות כתב האישום כהוויתן עדות לקלות ראש של הנאשמת וזאת בהתחשב במהירות בה נהגה בהתאם לתנאי הדרך, בנזקים שנגרמו לכלי הרכב ובחבלות הקלות שנגרמו ליתר הנהגים, אשר שוחררו מטיפול רפואי עוד באותו היום.

המאשימה עתרה להטיל על הנאשמת עונשים של פסילה בפועל, פסילה מותנית וקנס

זאת לאור טענתה כי מדובר בתאונה בה נפגעו 4 כלי רכב ונחבלו 4 בני אדם.

מנגד עתרה הנאשמת שלא להשית פסילה בפועל בשל התחשבות בנסיבות בריאותיות שתיארה כמו גם בהתחשב בעובדה כי זהו הכשל הראשון שלה בנהיגה מזה שנים רבות.

מבחינת נסיבות שלא קשורות לביצוע העבירה עצמה, הרי שהנאשמת נורמטיבית, עברה התעבורתי נקי, הנאשמת טענה כי היא חיה בגפה, כי עברה ניתוח בגב שלא הצליח וכי זקוקה היא לרשיון הנהיגה לצרכי התניידות הכרחיים, רפואיים ובכלל. עוד התרשמתי כי בשל הבעיות בגב מהן היא סובלת יקשה עליה השימוש בתחבורה ציבורית.

אני סבורה כי פסילת רשיון הנהיגה של הנאשמת תפגע במהלך חייה באופן מהותי.

לאור הנימוקים לעיל, החלטתי לעשות שימוש בסמכותו הייחודית של ביהמ"ש לחרוג מרף פסילת המינימום.

בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת, מצאתי אף לזקוף לזכותה את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות ראשונה.

כפי שציין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושקלתי את חומרת העבירה, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהוצגו בפני, את וותק נהיגתה ועברה התעבורתי, את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1,200 ₪ או 12 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 14/11/17.

ב. פסילה מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים לבל תעבור עבירה בה הורשעה בכתב אישום זה.

המזכירות תשלח לנאשמת גז"ד ושובר התשלום לכתובת המופיעה בכתב האשום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ד אב תשע"ז, 16 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.